

COM UN CONTE

“La realitat supera la ficció”

per Jordi Garcia Vilar

Hi havia una vegada un poble, el meu poble, que es va vore amb la necessitat d'elegir una vegada més la persona “manamés” i la colla de persones que amb ella es farien càrrec d'ordenar i resoldre els temes comunitaris del poble per a bé de tot el veïnat, algunes d'elles cobrant bona cosa per aquesta feina. Una necessitat que apareixia cada quatre anys per costum, diuen que democràtic, i decisió d'instàncies llunyanes que manaven més que els manadors del poble i que inclús la pròpia gent..., prou cansada d'un joc ten enganyós com freqüent.

ja sabeu..., llocs privilegiats que tothom veu, allò que costa molts diners i on fan la impressió de ser algú important. Cares somrients envoltades de missatges benpensants, elaborades frases fetes, la majoria en castellà, per suposat!, algunes amb corets i tot, per donar confiança a la gent, convèncer i assegurar que cadascuna d'elles seria la que millor ho faria.

I, no sols això, les bústies de les cases s'omplien de paperasses innecessàries: sobres amb llistats de la gent dels grups i persones que es presentaven a les eleccions, fullets de publicitat,

inclús llibrets a tot color d'alguns d'ells. Una invasió per tot arreu de paper i més paper ben imprès. Ah! i si eres un veí o veïna especial, fins i tot t'ho portaven i entregaven personalment a casa els propis personatges de les fotografies del carrer. Quin honor! Quina consideració!

Hi havia un pobre home que vivia al carrer. Es guanyava uns dinerets arreplegant paper i cartró d'on el trobava. Dor-

Aquella primavera i de sobte, la cara del poble va canviar de la nit al dia. Els carrers, avingudes, places, faroles i cantons es van omplir de retrats de persones que volien manar. Semblaven artistes buscant la millor postura per a la fotografia més original, sovint retocada amb les noves tècniques informàtiques. Algunes d'elles, per tal de fer evident el seu poder econòmic, o el del grup i marca que tenien darrere, s'anunciaven en grans pancartes a les tanques publicitàries, com s'anuncien habitualment els comerços, bo,

mia on podia. Menjava el que el veïnat tirava als contenidors de brossa. No se li coneixia casa. Es veia freqüentment donant voltes pels carrers amb una vella i ronyosa motxilla al muscle. Però malgrat el seu fastigós aspecte i la miserable forma de vida, era un gran observador i tenia el seu pensament propi, més enllà d'allò que qualsevol podia imaginar d'ell pel seu aspecte de boig que comportava una aparent desvinculació, distància i marginació de la vida real, de la vida normal que vivia tothom.

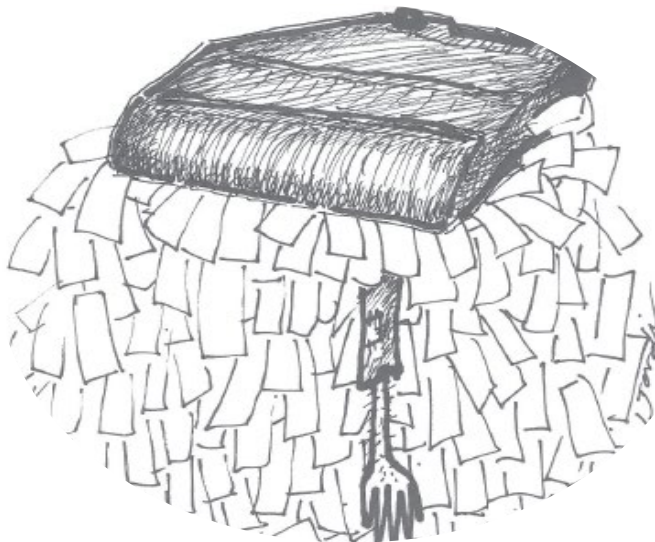
COM UN CONTE...

Mentre caminava sense rumb fix per rutes repetides dia darrere dia i en observar aquell canvi als escenaris habituals per on deambulava, un fum de preguntes van envair-lo, capficat com sempre en ell mateix i en el silenci més absolut. Qüestions que va anar guardant a la seua motxilla desordenadament:

- Ací s'ha tornat tothom boig? Però que passa en aquest poble? Que la gent està babaua? Cal repetir tant les coses? Serà precis aquest desplegament d'imatges, de retrats exhibicionistes col·locats una i mil vegades com en un aparador interminablement repetit en molts llocs? Cal insistir en cada cantó, en cada farola, en cada bústia, als mitjans de comunicació del poble de mil suggerents maneres el que ja sap el veïnat? Que no coneixen de bon tros, fins l'avorriment, què pensa i qui es presenta a aquestes "qüestionables" eleccions? Què pensen veritablement de la gent els personatges retratats? Perquè la miren per damunt, com des d'un lloc de privilegi, des d'aquestos retrats d'estètica desfasada, com en una trona antiga? Perquè tantes manifestacions de narcisisme difícilment digerible per la majoria de gent? Quants diners s'han gastat en aquest desplegament de la banalitat més obscena? Quant paga de tot això, d'una o altra manera, el veïnat sense adonar-se'n? Amb quin dret segresten el sentit dels colors, patrimoni de tothom? Perquè els utilitzen indecorosament i sense permís de ningú buidant-los dels bells significats originals: el blau del mar i del cel ja no és símbol d'espais de llibertat, el roig d'autèntiques i veritables passions, el taronja no és suma de llums, símbol de diàleg i compromís amb el país, la seua gent i cultura, el verd no és esperança, el morat no és camí per recórrer junts des de la diversitat de tothom, amb voluntat de suma...? No hi haurà cap persona, grup o associació del poble que pose un espill on es reflexe tan kafkiana realitat? No hi hauria altra manera més austera de fer-ho? Què pensarien les primeres societats democràtiques de tot això? Es precisa aquesta vergonyosa moguda? No hi haurà cap poble capaç de viure l'exercici de la democràcia d'una manera més respectuosa i racional, d'una forma diferent?

Deu pagar la pena tot això per aconseguir al preu que siga una fita de poder, pensava. I mentre això es qüestionava, la motxilla anava omplint-se pesant més i més. Tant va arribar a pe-

sar que finalment les tires amb que la subjectava al seu cos el van ofegar, dèbil com estava, i va caure mort en un bolic informe. Algú, crec que va ser la policia municipal, veient al terra aquell bolic malfet i pudent, el va tirar dins d'un contenidor de brossa, sense reparar que es tractava d'una persona.

I va arribar el dia de les eleccions. Moltes persones van acudir a votar i moltes altres no. Prop de les taules de votació hi havia d'altres plenes de piles de paperetes. Molta paperassa que quasi ningú va utilitzar perquè ja ho portava preparat de casa. Paperassa inútil. Va haver-hi guanyadors, els que més s'havien exhibit pels carrers i mitjans de comunicació i més diners havien empleat a les seues particulars i excessives campanyes publicitàries, i perdedors, els que menys diners tenien i que tampoc havien estat capaços de fer pinya i sumar-se a altres propostes minoritàries semblants a la seua. Ai la vanitat humana! Es van succeir ingènues celebracions entre els aconseguïdors d'una cadira de poder a l'ajuntament i els seus seguidors. Lamentable espectacle de l'abans i del després que el nostre protagonista no va veure fins el final!

El contenidor que albergava el cos de l'home boig i vagabund va anar rebent al llarg de la nit electoral els milers de paperetes sobrants de totes les taules electorals, que van ser moltes, omplint-lo a vessar. Milers i milers de papers impresos amb molts noms desitjosos de poder van cobrir i colgar aquell cos inert que restava al fons, davant la ignorància i la indiferència de tothom i aliè al que li queia al damunt.

Jordi Garcia Vilar